

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **B. A.**,
nar.,
státní příslušnost: Pákistánská islámská republika,
t. č. ZZC Bělá Jezová, Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem,
zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem,
sídlem Španělská 770/2, Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. KRPA-210338-11/ČJ-2023-000022-ZZC,

takto :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. KRPA-210338-11/ČJ-2023-000022-ZZC, se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění :

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dní ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce poukázal na to, že žalovaným bylo vycházeno z uloženého správního vyhoštění, kdy žalobce měl vycestovat na základě výjezdního příkazu do 3. 8. 2022, však nevycestoval a na území ČR se nacházel neoprávněně od 4. 8. 2022 do 16. 6. 2023. Dle žaloby žalovaný dále poukázal na to, že rodinné vazby žalobce byly posuzovány v řízení o správním vyhoštění. Žalobce namítá porušení § 2 a § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, žalovaný neprovedl potřebné důkazy, § 68 odst. 3 správního řádu pro nedostatečné odůvodnění.
3. Dle žalobce není odůvodnění žalovaného na některých místech dostatečně individualizované na skutkové okolnosti zjištěné během řízení, nebyly zhodnoceny dostupné důkazy. Žalobce se domnívá, že předložil adekvátní doklady o tom, že jeho manželka (byť se jedná toliko o uzavření církevního manželství) a děti jsou občany Německa. Žalovaný zmatečně označuje žalobcovu manželku jednou jako občanku Německa, jindy jako osobu s oprávněním k pobytu v Německu. Dle žalobce požívají rodinné příslušníci občanů EU zvýšené ochrany před vyhoštěním, proto jde o zásadní skutečnosti. Manželka s dětmi jsou němečtí občané, žijí v Německu, ale pobývají i u žalobce v ČR. Tyto skutečnosti byly konzistentně tvrzeny žalobcem a sděleny i právním zástupcem. Dle žalobce není zřejmé, z jakého důvodu je žalovaný označil za účelové či smyšlené. Dle žalobce žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, pokud jde o bytovou adresu. Žalobce uvedl, že žalovanému opakovaně sdělil svou adresu v Kladně, oficiálně však adresu nahlásit nemůže, neboť nemá povolení k pobytu. Jedná se však o místo dlouhodobého pobytu žalobce. Skutečnost, že žalobce disponuje bytovou adresou, měla být zohledněna z hlediska možného uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nelogické je také odůvodnění žalovaného, který shledal možnou záruku ve výši 50 – 60 000 Kč nedostatečnou s ohledem na trestní zachovalost žalobce. Žalobce trestán nebyl, není zřejmé, jak žalovaný dospěl ke svým závěrům. Žalovaný se nezmínil o tom, že žalobce se dostavil na Policii ČR dobrovolně řešit svou situaci. Z Pákistánu odešel z důvodu závažných náboženských problémů, patří k perzekuované skupině Ahmadíjců, z tohoto důvodu se v ČR pokoušel získat mezinárodní ochranu, která mu však nebyla udělena. Tyto překážky nevycestování žalobce trvají, a to nejen pokud jde o situaci v Pákistánu, ale i žalobcovy rodinné vazby v EU, avšak v rozhodnutí řešeny nejsou.
4. Žalobce dále poukázal na § 124, § 174a a § 179 zákona o pobytu cizinců, čl. 15 odst. 4 Návratové směrnice, čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 8 Úmluvy. Dle něj žalovaný v rozporu s těmito ustanoveními nehodnotil skutečnost, že zbavení osobní svobody cizince musí plnit svůj účel (realizovatelnost vyhoštění), kdy k zajištění lze přistoupit až jako k poslední možnosti. K rodinným vazbám na území žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 388/2021-41. Žalovaný rezignoval na hodnocení realizovatelnosti vyhoštění žalobce jako rodinného příslušníka

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

občana EU. Žalobce je otec nezletilých dětí. Tvrzení žalovaného o možnosti realizovat rodinný život jinde, neodpovídá podmínkám hodnocení dle čl. 8 Úmluvy. Správní vyhoštění není podle žalobce možné realizovat.

5. Žalobce dále namítá nedostatečné posouzení uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona. Dále namítá neadekvátní odůvodnění délky zajištění na 90 dnů, kdy dle něj předpokládaná složitost přípravy vyhoštění, vyřízení dokladu a transferu jsou pouze obecnými důvody. Odůvodnění je nepřezkoumatelné. Stanovení délky zajištění na 90 dnů s paušálním odůvodněním je dle žalobce v rozporu s čl. 5 odst. 1 a čl. 4 EÚLP, vylučuje pravidelný soudní přezkum.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že dle něj byly v případě žalobce naplněny podmínky pro zajištění. Možnost uložení zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že bude cizinec se správními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že se bude cizinec vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. V případě žalobce nebylo uložení těchto opatření možné. Žalovaný uvedl, že si nemůže činit vlastní úsudek ohledně otázek osobního stavu. Žalobce nedoložil své manželství s občankou Německa ani jej netvrdil. Uvedl toliko, že uzavřel pouze církevní sňatek, o kterém disponuje pouze potvrzením z mešity. Předložené rodné listy dokládají pouze matku dětí. Správní orgán se dle žalovaného adekvátně vypořádal s tím, proč žalobce nenaplnuje podmínky pro to, aby byl považován za rodinného příslušníka občana EU – zmíněné osoby nežijí s žalobcem ve stejném státě a nejsou závislé na jeho výživě. Manželka pobírá v Německu přídavky. Na území Německa má žalobce zakázán vstup, byl odtamtud vyhoštěn. Kontakt s rodinou udržuje skrze návštěvy rodiny v ČR. Tyto návštěvy může žalobce přijímat i v ČR v zařízení pro zajištění cizinců je to možné. Žalobce od roku 2017 svůj pobyt neřešil. Nerespektoval uložené správní vyhoštění. Žalovaný považuje za dostatečně vyřešenou i otázku možnosti vycestování s odkazem na náboženské problémy v Pákistánu, žalovaný uvedl, že bylo vycházeno ze závazného stanoviska se závěrem o možnosti vycestovat. K možnosti uložení zvláštních opatření žalovaný uvedl, že ta by nevedla ke kýženému cíli ukončení pobytu žalobce na území. Žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, je nutné vyřídit náhradní cestovní doklad. Dané bude řešeno příslušným správním orgánem – Ředitelství služby cizinecké policie. Na zastupitelský úřad Pákistánu bude zasláno dožádání a bude vyčkáno reakce. Obvykle se doba pohybuje u států – třetích zemí – do 90 dnů. Bylo přihlédnuto k době potřebné pro vyřízení dokladů. Doba potřebná k zajištění náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Dle úředního záznamu ze dne 16. 6. 2023 se téhož dne žalobce dostavil na Policii ČR ve věci neoprávněného pobytu. Žalobce sdělil, že nemá u sebe cestovní doklad.
9. Součástí spisu je dále mj. rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 5. 2022, č. j. CPR-34351-22/ČJ-2021-931200-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 4 let. A rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 30. 6. 2017, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a zakázán vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 7. 2017, č. j. CPR-21428-6/ČJ-2017-930310-C235. Dále správní spis obsahuje rovněž rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 21. 6. 2017, č. j. KRPP-95824-A3/ČJ-2017-

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

030022, kterým bylo rozhodnuto o tom, že podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění, délka zajištění byla stanovena 90 dnů. Spis obsahuje také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2023, č. j. 6 Azs 129/2022-42, kterým byla odmítnuta pro nepřijatelnost kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně z dne 13. 5. 2022, č. j. 41 Az 15/2022-31. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko MV ČR ze dne 12. 10. 2017, č. j. MV-103955-2/OAM-2017 se závěrem, že vycestování žalobce do Pákistánu je možné.

10. Při podání vysvětlení žalobce sdělil, že je zdravý. Do Prahy přiletěl v roce 2017, od té doby je na území. Chtěl do Německa, Pákistán opustil z náboženských důvodů. Vstoupil na cestovní pas, který nebyl jeho. Svůj pas zničil v Istanbulu. V žádném státě EU nemá povolen pobyt. V Pákistánu má rodiče a sourozence, je s nimi v kontaktu přes sociální sítě. Má pronajatý byt v Kladně. K možnosti dle § 123b zákona o pobytu cizinců uvedl, že má asi 50 až 60 000 Kč a může se dostavovat. Do domovského státu vycestuje dobrovolně. Ukončení pobytu by bylo nepřiměřené vůči jeho manželce a dětem. Není rodinným příslušníkem občana EU ani s občanem EU nesdílí společnou domácnost. K dotazu, proč nerespektoval uložené vyhoštění, uvedl, že v Německu má správní vyhoštění na 3 roky a pobyt zde si chtěl legalizovat. Je si vědom vydaného výjezdního příkazu. Ví, že k pobytu na území ČR musí mít cestovní doklad a platné pobytové oprávnění. V rámci snahy o legalizaci pobytu pouze dvakrát požádal o azyl. Je nezaměstnaný, má úspory a manželka mu zasílá finance. Je ženatý, má dvě dcery. Sňatek byl pouze církevní, nemá úřední potvrzení. Dne 30. 6. 2018 měli v Praze hostinu, ale obřad proběhl tak, že podepsali dokumenty, které byly následně odeslány do Pákistánu, kde byly potvrzeny a vystaven certifikát. Děti s manželkou jezdí za žalobcem z Německa vždy tak na měsíc, naposledy odjeli 15. 6. 2023. Manželka bere přídavky. V ČR nikoho nemá. V případě návratu do Pákistánu mu hrozí nebezpečí ze strany extremistických islámských stran, podle pákistánského zákona nejsou muslimové. Česko může opustit, ale jel by do Německa, do Pákistánu se vrátit nemůže.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu s právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
13. K námitce ohledně nedostatečného posouzení možnosti realizace správního vyhoštění soud uvádí, že ji jako důvodnou neposoudil. Co se týče možnosti vycestování žalobce do Pákistánu, žalobce při podání vysvětlení sdělil, že by byl ochoten vycestovat toliko do Německa, kde se nachází jeho rodinní příslušníci, avšak do Pákistánu nikoli, a to z náboženských důvodů, kdy náboženské důvody měly být příčinou jeho odjezdu z vlasti.
14. V rozhodnutí o zajištění se žalovaný zabýval možnými překážkami vycestování žalobce, uvedl, že posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění, respektive vycestování žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

bylo provedeno v řízení o správním vyhoštění, kdy zmínil, že v tomto bylo vycházeno ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 9. 2. 2022, č. ZS53090, dle kterého je žalobcovo vycestování do Pákistánu možné. Soud považuje závěry žalovaného za adekvátní a opírající se o relevantní informace. Žalobce nadto tvrzené problémy ve vlasti nijak blíže nespecifikoval, a to ani ve své výpovědi ani jindy během správního řízení. Žalovaný proto adekvátně k tomu vycházel ze závěrů stanoviska, které bylo součástí rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce je součástí správního spisu. Ani v žalobě žalobce podrobněji nekonkretizoval, z čeho konkrétně vyplývají jeho obavy z návratu do vlasti, jaké se domnívá, že by mu tam mělo hrozit nebezpečí nebo v čem konkrétně spatřuje chybné posouzení možnosti vycestování.

15. Soud k této námitce také uvádí, že co se týče hodnocení bezpečnosti návratu dotyčného, je toto podstatné především z hlediska rozhodování o správním vyhoštění žalobce. Samotným rozhodnutím o zajištění není žalobci ukládána povinnost vycestovat. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 193/2018 – 25, dle kterého: *„Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů stěžovatelem (i krajským soudem) citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, přičemž považuje za vhodné poukázat na bod [25] tohoto usnesení, z něhož vyplývá, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území. V řízení o zajištění jde pouze o vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území. V této souvislosti nelze také opomenout, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený.“*
16. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150: *„má správní orgán povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“*
17. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v znění do 30. 6. 2023 *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Dle § 2 téhož ustanovení za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
18. Co se týče námitky ohledně rodinných poměrů žalobce, které měl dle něj žalovaný zahrnout do svého odůvodnění dle žalobce z hlediska realizovatelnosti správního vyhoštění, kdy dle žalobce bylo chybně zhodnoceno, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU, soud uvádí, že žalovaný úvahy ohledně rodinné situace žalobce do odůvodnění napadeného rozhodnutí zařadil, přičemž uvedl, že se dle něj žalobce snaží na území setrvat co nejdéle, přestože si je vědom povinnosti vycestovat. Ohledně jeho rodinných vazeb uvedl, že žalobce při podání vysvětlení v řízení o správním vyhoštění sdělil, že uzavřel církevní sňatek s občankou Německa, který však nemá úředně stvrzen. Oddací list nebyl dodán bez překladu. V rodném listu nebyl žalobce veden jako otec. Žalobce dle žalovaného také sdělil, že nesdílí s rodinou společnou domácnost. Dle Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalovaného dále mohla v průběhu legálního pobytu žalobce jeho manželka požádat o společné soužití s manželem, což neučinila. Žalovaný proto přejal závěr učiněný v rozhodnutí o správním vyhoštění, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby s osobou legálně žijící v EU, případné sdílení společné domácnosti či deklarovaná hloubka citů a vztahu mezi osobami neznamena ještě shledání nemožnosti vycestování cizince dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Pouze v případě, že by odloučení žalobce od rodinných příslušníků představovalo skutečně závažný zásah do jejich vztahů, by bylo možné konstatovat, že by vycestování žalobce porušilo mezinárodní závazky ČR. O takovou situaci se však dle žalovaného v případě žalobce nejedná. V případě žalobce se nejedná o nikterak mimořádnou situaci. V budoucnu může žalobce žít se svou manželkou v místě, kde budou mít oba povolen legální pobyt.

19. Soud se s těmito závěry ztotožňuje a dodává, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život dotyčného bylo v dané věci primárně předmětem řízení o správním vyhoštění. Jde-li o řízení o zajištění žalobce, byla pro žalovaného podstatná především existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění a dále skutečnost, že byl žalobci vydán výjezdní příkaz, v jehož době platnosti však žalobce nevycestoval. Uvádí-li žalovaný v rozhodnutí o zajištění informace ohledně rodinných poměrů žalobce, pak vycházel ze závěrů zmíněného rozhodnutí o správním vyhoštění, v rámci kterého byly tyto otázky řešeny. Případný nesouhlas žalobce se závěry rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zapotřebí řešit skrze žalobu proti příslušnému rozhodnutí, což žalobce zjevně neučinil.
20. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na to, že veškeré rodinné vazby žalobce byly již řešeny v rozhodnutí o správním vyhoštění, nicméně se jimi zabýval pro případ, že by rodinná situace žalobce byla natolik výjimečná, že by vycestování žalobce mohlo znamenat porušení mezinárodních závazků ČR. Žalovaný poukázal na to, že žalobce neprokázal, že by bylo třeba jej považovat za rodinného příslušníka občana EU. K tomu zmínil, že žalobce sice ve výpovědi sdělil, že na území Německa má manželku a dvě děti, avšak nebyl dodán oddací list s překladem a v rodném listu nebyl žalobce uveden jako otec. Partnerka v průběhu legálního pobytu žalobce nepožádala o společné soužití. Soud považuje úvahy žalovaného za přezkoumatelné, adekvátní a rozsahem a obsahem odpovídající tomu, že byly rodinné vazby řešeny toliko pro úplnost, nikoli v podrobnostech jako v řízení o správním vyhoštění, neboť pokud žalobce nepředložil listinné důkazy o otcovství a o uzavření manželství, nelze v řízení o zajištění provádět další šetření. Žalobce sám uvedl, že nedisponuje úředním ověřením sňatku a nedoložil ani žádné potvrzení, které by dokládalo jeho otcovství.
21. K námitce, že žalovaný na jednom místě v rozhodnutí považoval partnerku žalobce za občanku Německa, na jiném pak za osobu legálně v Německu pobývající, soud uvádí, že žalovaný se sice nezabýval detailněji pobytovým statutem manželky žalobce, kdy ji v rozhodnutí označil za osobu legálně pobývající v EU, nicméně jestliže nebylo doloženo uzavření úředně platného sňatku, není pobytový status partnerky či manželky rozhodný, nadto dané není primárně předmětem řízení o zajištění, kdy se žalovaný rodinnou situací žalobce zabýval pouze pro úplnost, jak již bylo výše uvedeno. Fakt, že by byl rodinným příslušníkem občana EU výslovně popřel sám žalobce v rámci své výpovědi, kdy sdělil, že rodinným příslušníkem občana EU není. Lze však mít za to, že se jednalo zjevně o nepochopení otázky. Pro doplnění k tomu soud nad rámec uvedeného dodává, že situace žalobce neodpovídá ani parametrům § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nebyla Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

prokázána finanční závislost žalobce, který sice uvedl, že jej financuje manželka, když sám nepracuje, avšak rovněž sdělil, že má též úspory. V případě žalobce nejsou relevantní ani zdravotní důvody, neboť jeho zdravotní stav je dobrý. V případě žalobce tak nejde o rodinného příslušníka občana EU ve vztahu k manželce, neboť nebylo prokázáno uzavření platného sňatku, dětem, neboť nebylo prokázáno otcovství a nebyly naplněny ani možnosti § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

22. Dle žalovaného pouze v případě, že by odloučení od rodinných příslušníků žalobce představovalo vážný zásah do jejich vztahů, by bylo vycestování žalobce možné považovat za porušující mezinárodní závazky v ČR, kdy však v případě žalobce se o takovou situaci nejedná. K tomu soud dodává, že žalobce svým vlastním jednáním zavinil stávající stav, kdy je z důvodu uloženého správního vyhoštění v Německu nucen pobývat na jiném místě, přičemž pobývá v ČR, kdy jeho pobytová historie zahrnuje i padělání dokladu, jak též plyne z odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce dlouhodobě žije v jiném státě než jeho tvrzená manželka a děti, nesdílí společnou domácnost, a naopak se jedná o soužití za dlouhodobého odloučení manželů a dětí až na výjimky tvrzených návštěv rodiny žalobce v ČR. Nemůže tak dojít k vážnému zásahu do absentujících faktických vztahů vzájemné přítomnosti členů rodiny.
23. Co se týče námitky nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření, soud uvádí, že zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
24. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
25. V dané věci bylo důvod zajištění nevycestování žalobce, přestože mu bylo 2x uloženo správní vyhoštění.
26. Co se týče možnosti dle písm. a) daného ustanovení, žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce dodržoval tam uvedenou povinnost. Žalovaný konstatoval, že žalobce nemá v ČR povolen pobyt, k tvrzené adrese pobytu jej nic neváže a může ji kdykoli opustit. Je zde značné riziko, že se bude žalobce správnímu vyhoštění vyhýbat, a to i s odkazem na to, že mu bylo již uloženo správní vyhoštění v minulosti. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce sdělil, že chce vycestovat toliko do Německa, nikoli zpět do Pákistánu. S ohledem na krátké lhůty v daném řízení nebylo rovněž možné žalobcem sdělené informace nijak ověřit.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

27. Ačkoli žalobce správnímu orgánu sdělil svou adresu, kde se má nacházet a pobývat, kdy se nejedná o adresu oficiálně nahlášenou, existence takové adresy sama o sobě není dostatečným důvodem pro uložení zvláštního opatření, jestliže s ohledem na pobytovou historii cizince a jeho dosavadní jednání není zárukou, že se bude nejen na dané adrese skutečně zdržovat, ale především, že bude na takové adrese skutečně reálně zastizitelný, nebo bude dodržovat povinnost se hlásit. Jak již žalovaný uvedl, k danému místu žalobce nic neváže a může jej kdykoli opustit. Soud má za to, že opakované nerespektování uloženého správního vyhoštění vylučuje uložení zvláštního opatření namísto zajištění, neboť je zjevné, že žalobce vycestovat nehodlá. Nelze vyloučit, že by žalobce byl součinný ve smyslu zdržování se v místě pobytu nebo kontaktu s orgány policie, ale nečinil by žádné kroky k vycestování. Účelem zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vytvořit podmínky pro pokračování snahy cizince nevycestovat.
28. Co se týče možnosti dle písm. b) daného ustanovení žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků žalobce nenabídl a uváděné finance jsou nedostatečné, zvláště pokud žalobce nemá zdravotní pojištění a v případě hospitalizace je nutné lékařské ošetření uhradit. Na území ČR není osoba, která by záruku uhradila, žalobce neuvedl, kde finanční částku obstará a kdy by ji byl schopen složit. Zároveň není zřejmý původ složených prostředků.
29. Soud má za to, že žalobce sice výslovně neuvedl, že částku 50 – 60 000,- Kč hodlá složit jako záruku, ale danou výši úspor uvedl žalovanému k jeho poučení o možnosti finanční záruky. Bylo zcela na žalovaném, aby v souladu se zásadou dobré správy učinil na žalobce výslovný dotaz, zda hodlá danou částku složit jako záruku a jakým způsobem. Pokud takto žalovaný neučinil, nelze klást žalobci k tíži, že výslovně neprojevil záměr uhradit finanční záruku. Další důvody žalovaného vylučující možnost záruky jsou nesrozumitelné. Soudu není zřejmá souvislost mezi absencí zdravotního pojištění a složení finanční záruky. Bylo by zcela na cizinci, jakým způsobem vyřeší úhradu zdravotní péče. Podstatné by bylo, zda by složil včas danou částku. Posuzování původu finančních prostředků není předmětem řízení o zajištění cizince, zejména pokud žalobce uvedl, že má v dané výši úspory. Složení finanční záruky ve 2denní lhůtě od omezení osobní svobody cizince může být velmi problematické, ale primárně je na žalovaném, aby vytvořil předpoklady k jejímu uhrazení a nikoli předem bez relevantního odůvodnění dovodil pochybnosti o možnostech složení záruky. Je zcela na cizinci, zda možnosti záruky využije či nikoli s následkem jeho zajištění. V době internetbankingu lze platbu provést ihned. Závěr žalovaného o nepřiměřenosti částky 60 000,-Kč postrádá jakékoliv úvahy o výši předpokládaných nákladů vyhoštění žalobce.
30. Jelikož je odůvodnění žalovaného nepřezkoumatelné v části možnosti záruky za zajištění dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, daná vada nepřezkoumatelnosti zakládá vadu rozhodnutí jako celku, proto soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k nepokračování řízení o zajištění žalobce po zrušení rozhodnutí soudem není důvodu se vypořádat s dalšími žalobními body, které soud ostatně považuje za nedůvodné.
31. O nákladech řízení soud ve výroku II. rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

podání k soudu) a náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 7. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.